

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

12. december 2019*

»Præjudiciel forelæggelse – forordning (EF) nr. 44/2001 – retternes kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område – krav om en kontradiktorisk procedure og adgang til effektive retsmidler – afgørelse fra en national ret, der erklærer en dom afsagt af en ret i en anden medlemsstat for eksigibel – national procedure for tilladelse af appel«

I sag C-433/18,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Korkein oikeus (øverste domstol, Finland) ved afgørelse af 28. juni 2018, indgået til Domstolen den 2. juli 2018, i sagen

ML

mod

Aktiva Finants OÜ,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot, Domstolens vicepræsident, R. Silva de Lapuerta (refererende dommer), og dommerne M. Safjan, L. Bay Larsen og C. Toader,

generaladvokat: M. Bobek,

justitssekretær: fuldmægtig C. Strömholm,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 15. maj 2019,

efter at der er afgivet indlæg af:

- den finske regering ved H. Leppo og J. Heliskoski, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved M. Heller og M. Huttunen, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 29. juli 2019,

afsagt følgende

* Processprog: finsk.

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 43, stk. 1 og 3, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem ML og Aktiva Finants OÜ vedrørende fuldbyrdelse af en retsafgørelse fra en estisk ret, hvorved ML blev idømt betaling af et beløb til dette selskab.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 6. og 16.-18. betragtning til forordning nr. 44/2001 har følgende ordlyd:
  - »(6) For at virkeliggøre målet om fri bevægelighed for retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at reglerne for retternes kompetence og for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser fastlægges i en bindende og umiddelbart gældende fællesskabsretsakt.

[...]

  - (16) Den gensidige tillid til retsplejen inden for Fællesskabet gør det berettiget, at retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, automatisk anerkendes, uden at der stilles krav om en særlig procedure, medmindre anerkendelsen bestrides.
  - (17) Denne samme gensidige tillid gør det også berettiget at operere med en effektiv og hurtig procedure for at erklære en retsafgørelse, der er truffet i én medlemsstat, for eksigibel i en anden medlemsstat. Med henblik herpå bør en retsafgørelse erklæres for eksigibel næsten automatisk efter en simpel formel kontrol af de forelagte dokumenter, uden at retten på embeds vegne bør kunne påberåbe sig en af de i denne forordning anførte grunde til ikke at lade en retsafgørelse fuldbyrde.
  - (18) For at en sagsøgt skal kunne varetage sine interesser, bør han dog kunne appellere en afgørelse, der erklærer en retsafgørelse for eksigibel, ved en kontradiktorisk procedure, hvis han mener, at der foreligger en grund til ikke at fuldbyrde retsafgørelsen. Tilsvarende bør den, der har anmodet om at få en retsafgørelse erklæret for eksigibel, kunne appellere en afgørelse, der afslår eksigibilitet.«
- 4 Denne forordnings artikel 41 bestemmer:
  - »En retsafgørelse erklæres for eksigibel, så snart de i artikel 53 omhandlede formaliteter er opfyldt, uden prøvelse efter artikel 34 og 35. Den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, kan ikke på dette tidspunkt af sagens behandling fremsætte bemærkninger.«
- 5 Nævnte forordnings artikel 43, stk. 1-3, fastsætter:
  - »1. Den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan appelleres af begge parter.
  2. Appel indgives til den ret, der er angivet i bilag III.

3. Appellen behandles i overensstemmelse med reglerne for kontradiktorisk procedure.«
- 6 Samme forordnings artikel 45 er affattet som følger:
- »1. Den ret, der behandler en appel i medfør af artikel 43 eller 44, kan kun afslå at erklære en retsafgørelse for eksigibel eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet af en af de i artikel 34 og 35 anførte grunde. Den træffer afgørelse så hurtigt som muligt.
2. Den udenlandske retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.«

Finsk ret

- 7 I medfør af kapitel 25a, § 5, stk. 1, i oikeudenkäymiskaari (retsplejeloven) er det i forbindelse med indgivelse af en appel til appeldomstolen til prøvelse af førsteinstansens afgørelse nødvendigt, at der meddeles tilladelse af appel til videre prøvelse.
- 8 Retsplejelovens kapitel 25a, § 11, stk. 1, fastsætter, at denne tilladelse af appel til videre prøvelse skal meddeles, hvis der er tvivl om den pågældende afgørelses rigtighed, hvis det ikke er muligt at vurdere denne afgørelses rigtighed uden at meddele tilladelse af appel til videre prøvelse, hvis dette er af betydning i betragtning af retsanvendelsen i tilsvarende sager, eller hvis der foreligger andre vægtige grunde til at meddele tilladelse af appel til videre prøvelse.
- 9 Denne lovs kapitel 25a, § 13 bestemmer, at såfremt appeldomstolen finder det nødvendigt, opfordrer den, før den træffer afgørelse om meddelelse af tilladelse af appel til videre prøvelse, indstævnte til at indgive svarskrift til appelskriftet.
- 10 I medfør af nævnte lovs kapitel 25a, § 14, stk. 1, er proceduren for tilladelse af appel til videre prøvelse skriftlig, og appeldomstolen træffer afgørelse på grundlag af afgørelsen afsagt af førsteinstansen, appelskriftet, den indstævntes eventuelle bemærkninger og om nødvendigt også de øvrige dokumenter i sagen.
- 11 I henhold til samme lovs kapitel 25a, § 18 meddeles der tilladelse af appel til videre prøvelse, såfremt mindst et af de tre medlemmer i dommerkollegiet går ind for tilladelsen.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 12 Ved en afgørelse truffet den 7. december 2009 idømte Harju Maakohus (retten i første instans i Harju, Estland) ML med bopæl i Helsinki (Finland) betaling af 14 838,50 estiske kroner (EEK) (ca. 948 EUR) til et estisk selskab, nemlig Aktiva Finants.
- 13 På begæring af Aktiva Finants erklærede Helsingin käräjäoikeus (retten i første instans i Helsinki, Finland) afgørelsen af 7. december 2009, afsagt over for ML, for eksigibel i Finland i henhold til forordning nr. 44/2001.
- 14 Efter forkyndelse heraf iværksatte ML appel af denne afgørelse ved Helsingin hovioikeus (appeldomstolen i Helsinki, Finland) med påstand om dens ophævelse.
- 15 I appelskriftet indgivet til Helsingin hovioikeus (appeldomstolen i Helsinki) gjorde ML indledningsvis gældende, at afgørelsen fra Harju Maakohus (retten i første instans i Harju) af 7. december 2009 var blevet afsagt, selv om han ikke var til stede. ML gjorde endvidere gældende, at stævningen hverken var blevet forkyndt for ham i rette tid eller på en sådan måde, at han kunne varetage sine interesser. Han fik i øvrigt først kendskab til hele sagen, da Helsingin käräjäoikeus (retten i første instans i

Helsinki) foretog forkyndelse for ham af afgørelsen om, at afgørelsen fra Harju Maakohus (retten i første instans i Harju) var blevet erklæret for eksigibel. Ifølge ML havde sidstnævnte ret desuden ikke haft kompetence til at påkende den sag, der var indbragt for den, idet han havde haft bopæl i Finland siden den 26. november 2007. ML støttede i denne henseende sine indsigelser på artikel 34 og 35 i forordning nr. 44/2001.

- 16 Helsingin hovioikeus (appeldomstolen i Helsinki) tillod ikke ML's appel til videre prøvelse, som fastsat i retsplejelovens kapitel 25a, § 5, stk. 1, og behandlingen af ML's appel var dermed afsluttet. Afgørelsen fra Helsingin käräjäoikeus (retten i første instans i Helsinki) blev således opretholdt.
- 17 ML ansøgte den forelæggende ret, dvs. Korkein oikeus (øverste domstol, Finland), om tilladelse til at iværksætte appel til prøvelse af afgørelsen fra Helsingin hovioikeus (appeldomstolen i Helsinki), som blev meddelt den 24. januar 2017. I sagen for Korkein oikeus (øverste domstol) har ML nedlagt påstand om ophævelse af denne afgørelse, om, at der meddeles tilladelse af appel til videre prøvelse, og om sagens hjemvisning til Helsingin hovioikeus (appeldomstolen i Helsinki) med henblik på sagens behandling.
- 18 I denne forbindelse har den forelæggende ret rejst spørgsmålet om, hvorvidt en procedure for tilladelse af appel til videre prøvelse som den, der er fastsat i den i hovedsagen omhandlede lovgivning, ved appel af en afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af en retsafgørelse på det civil- og handelsretlige område, der er truffet i første instans, er forenelig med forordning nr. 44/2001, herunder navnlig denne forordnings artikel 43, stk. 1 og 3.
- 19 Den forelæggende ret har for det første anført, at det fremgår af denne nationale lovgivning, at sagsbehandlingen i alle sager foregår i to faser. I den første fase prøves de betingelser for tilladelse af appel til videre prøvelse, der er fastsat i den nationale lovgivning. I den anden fase, såfremt denne tilladelse meddeles, sker der en fuldstændig prøvelse af appellen. Når nævnte tilladelse derimod ikke meddeles, bliver førsteinstansens afgørelse endelig, medmindre der anlægges sag til prøvelse heraf, og afslaget annulleres.
- 20 Den forelæggende ret har for det andet rejst tvivl om, hvorvidt kravet om en kontradiktorisk procedure i artikel 43, stk. 3, i forordning nr. 44/2001 er opfyldt, idet afgørelsen om tilladelse af appel til videre prøvelse i henhold til national ret ligeledes kan ske, uden at den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, i den foreliggende sag ML, har haft lejlighed til på forhånd at fremsætte sine bemærkninger.
- 21 På denne baggrund har Korkein oikeus (øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
  - »1) Er den procedure, der med hensyn til tilladelse af appeller til videre prøvelse er fastsat i det nationale system for indgivelse af appeller, forenelig med den ret til appel, som garanteres for begge parter i artikel 43, stk. 1, i forordning nr. 44/2001, når der indgives appel til prøvelse af rettens afgørelse i første instans vedrørende anerkendelse eller fuldbyrdelse af en dom i henhold til forordning nr. 44/2001?
  - 2) Opfylder proceduren for tilladelse af appeller til videre prøvelse betingelserne med hensyn til en kontradiktorisk procedure som omhandlet i artikel 43, stk. 3, i forordning nr. 44/2001, når den appelindstævnte ikke bliver hørt vedrørende den indgivne appel forud for afgørelsen om, hvorvidt appellen skal tillades? Er disse betingelser opfyldt, når den appelindstævnte bliver hørt forud for afgørelsen om, hvorvidt appellen skal antages til videre prøvelse?
  - 3) Er det af betydning for fortolkningen, at den, der indgiver appel, ikke kun kan være den part, som har anmodet om fuldbyrdelse, og hvis anmodning er blevet afvist, men også den part, mod hvem der er anmodet om fuldbyrdelse, når denne anmodning er blevet imødekommet?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 22 Med sit første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 43, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en procedure for tilladelse af appel til videre prøvelse, hvor dels en appeldomstol træffer afgørelse om meddelelse af nævnte tilladelse på grundlag af den afgørelse, der er afsagt i første instans, den sag, der verserer for den, den indstævntes eventuelle bemærkninger og om nødvendigt også de øvrige dokumenter i sagen, dels meddeles der tilladelse af appel til videre prøvelse, bl.a. hvis der er tvivl om den pågældende afgørelses rigtighed, hvis det ikke er muligt at vurdere denne afgørelses rigtighed uden at meddele tilladelse af appel til videre prøvelse, eller hvis der foreligger andre vægtige grunde til at meddele tilladelse af appel til videre prøvelse.
- 23 Det skal indledningsvis bemærkes, således som det fremgår af 16. og 17. betragtning til forordning nr. 44/2001, der finder anvendelse *ratione temporis* på hovedsagen, at reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse i denne forordning er baseret på gensidig tillid i den retlige forvaltning i Den Europæiske Union. En sådan tillid kræver, at de retsafgørelser, der træffes i en medlemsstat, ikke blot anerkendes fuldt ud i en anden medlemsstat, men også at proceduren for at erklære en retsafgørelse, der er truffet i en medlemsstat, for eksigibel i en anden medlemsstat er effektiv og hurtig. Denne procedure må alene omfatte en simpel formel kontrol af de dokumenter, der kræves, for at en afgørelse kan erklæres for eksigibel i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, idet en retsafgørelse erklæres for eksigibel næsten automatisk (jf. i denne retning dom af 13.10.2011, Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, præmis 27 og 28).
- 24 Det er af denne grund, at en retsafgørelse i henhold til artikel 41 i forordning nr. 44/2001 erklæres for eksigibel, så snart de i forordningens artikel 53 omhandlede formaliteter er opfyldt, uden prøvelse af de grunde til at afslå eksigibilitet, som er fastsat i nævnte forordnings artikel 34 og 35.
- 25 Som det fremgår af Domstolens praksis, har samme forordning således til formål at sikre den frie bevægelighed for afgørelser fra medlemsstaterne på det civil- og handelsretlige område ved at forenkle formaliteterne med henblik på en hurtig og enkel anerkendelse og fuldbyrdelse.
- 26 Ikke desto mindre bør dette formål ikke opnås på bekostning, i en hvilken som helst henseende, af retten til forsvar (dom af 14.12.2006, ASML, C-283/05, EU:C:2006:787, præmis 24). Domstolen har i denne henseende bemærket, at samtlige bestemmelser i forordning nr. 44/2001 udtrykker den hensigt, at det inden for rammerne af forordningens mål må påses, at procedurer, der fører til retsafgørelser, finder sted i former, der sikrer retten til forsvar (dom af 15.3.2012, G, C-292/10, EU:C:2012:142, præmis 47).
- 27 For at sikre, at retten til forsvar overholdes, anerkender artikel 43, stk. 1, i forordning nr. 44/2001, sammenholdt med 18. betragtning til denne forordning, imidlertid en ret til for begge parter at appellere den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, og dette gælder såvel for indstævnte, såfremt indstævnte er af den opfattelse, at en af grundene til ikke at fuldbyrde retsafgørelsen foreligger, som for den, der ønsker fuldbyrdelsen foretaget, såfremt anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, derimod afslås.
- 28 Det må imidlertid konstateres, at forordning nr. 44/2001 hverken fastlægger karakteren af eller de konkrete bestemmelser for mulighederne for appel af denne afgørelse.
- 29 Det fremgår i denne henseende af fast retspraksis, at det i mangel af EU-lovgivning på området i medfør af princippet om procesautonomi tilkommer hver enkelt medlemsstat at fastsætte de processuelle regler for sagsanlæg til sikring af beskyttelsen af borgernes rettigheder i henhold til

EU-retten. Disse processuelle regler må imidlertid ikke være mindre gunstige end dem, der gælder for tilsvarende søgsmål fastsat til beskyttelse af rettigheder, der udledes af den interne retsorden (ækvivalensprincippet), og de må heller ikke i praksis gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til Unionens retsorden (effektivitetsprincippet) (dom af 13.12.2017, El Hassani, C-403/16, EU:C:2017:960, præmis 26).

- 30 Hvad for det første angår ækvivalensprincippet kræver dette princip, at alle de bestemmelser, der finder anvendelse på søgsmål, finder anvendelse uden forskel på søgsmål, der vedrører tilsidesættelse af EU-retten, og lignende søgsmål, der vedrører tilsidesættelse af national ret (dom af 4.10.2018, Kantarev, C-571/16, EU:C:2018:807, præmis 124 og den deri nævnte retspraksis).
- 31 Det skal i den foreliggende sag bemærkes, at Domstolen ikke råder over nogen oplysninger, der giver grundlag for at betvivle, at de i hovedsagen omhandlede procesregler er forenelige med dette princip. Det fremgår derimod af de sagsakter, som Domstolen råder over, at den nationale regel, hvorefter iværksættelse af appel af en afgørelse truffet af førsteinstansen ved appeldomstolen kræver en tilladelse af appel til videre prøvelse, finder almindelig anvendelse og ikke kun vedrører appel af en afgørelse, der træffes om en anmodning om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, i henhold til forordning nr. 44/2001.
- 32 Hvad for det andet angår effektivitetsprincippet bemærkes, at det fremgår af Domstolens praksis, at hvert enkelt tilfælde, hvor der opstår spørgsmål om, hvorvidt en national processuel bestemmelse gør det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, som tillægges borgerne i henhold til Unionens retsorden, skal bedømmes under hensyn til, hvilken stilling bestemmelsen indtager i den samlede procedure, dennes forløb og dens særlige kendetegn, for de forskellige nationale retter. I denne forbindelse skal der i givet fald tages hensyn til de principper, der ligger til grund for den nationale retspleje, såsom beskyttelsen af retten til forsvar, retssikkerhedsprincippet og princippet om en hensigtsmæssig gennemførelse af proceduren (dom af 11.9.2019, Călin, C-676/17, EU:C:2019:700, præmis 42).
- 33 I den foreliggende sag fremgår det af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at der i medfør af retsplejelovens kapitel 25a, § 11, stk. 1, skal meddeles tilladelse af appel til videre prøvelse, hvis der er tvivl om den pågældende afgørelses rigtighed, hvis det ikke er muligt at vurdere denne afgørelses rigtighed uden at meddele tilladelse af appel til videre prøvelse, hvis dette er af betydning i betragtning af retsanvendelsen i tilsvarende sager, eller hvis der foreligger andre vægtige grunde til at meddele tilladelse af appel til videre prøvelse.
- 34 Som generaladvokaten har anført i punkt 51 i forslaget til afgørelse, gør de grunde, der er fastsat i den finske lovgivning, på grundlag af hvilke denne tilladelse skal meddeles, det imidlertid muligt at tage hensyn til grundene i artikel 34 og 35 i forordning nr. 44/2001 til at afslå den pågældende afgørelses eksigibilitet, af hvilke denne forordnings artikel 45 giver den ret, der behandler en appel i medfør af artikel 43, mulighed for at afslå at erklære en retsafgørelse for eksigibel eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet.
- 35 Følgelig synes den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning ikke at kunne gøre det praktisk umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til Unionens retsorden.
- 36 Det bemærkes imidlertid, at adgangen til domstolsprøvelse ikke alene omfatter muligheden for at anlægge sag ved en ret, men ligeledes garantien for, at denne ret har kompetence til at undersøge alle faktiske og retlige forhold, der er relevante for den tvist, der er indbragt for den (jf. i denne retning dom af 6.11.2012, Otis m.fl., C-199/11, EU:C:2012:684, præmis 49).

- 37 Det fremgår i denne henseende af de sagsakter, som Domstolen råder over, at behandlingen af en appel ved en appeldomstol ifølge den finske lovgivning foregår i to faser. I den første fase træffer appeldomstolen afgørelse om tilladelse af appel til videre prøvelse i en skriftlig procedure på grundlag af afgørelsen afsagt af førsteinstansen, appelskriftet, den indstævntes eventuelle bemærkninger og om nødvendigt også de øvrige dokumenter i sagen. Denne tilladelse af appel til videre prøvelse meddeles, såfremt mindst et af de tre medlemmer i det pågældende dommerkollegium går ind for tilladelsen. Under alle omstændigheder skal der meddeles tilladelse af appel til videre prøvelse, hvis en af de grunde, der er anført i retsplejelovens kapitel 25a, § 11, stk. 1, foreligger. I den anden fase, hvis denne tilladelse meddeles, foretager appeldomstolen en fuldstændig prøvelse af appellen.
- 38 Appeldomstolen kan følgelig fra tidspunktet for meddelelse af tilladelse til videre prøvelse, i forbindelse med en appel i medfør af artikel 43 i forordning nr. 44/2001, efterprøve, om grundene til at afslå fuldbyrdelse som omhandlet i denne forordnings artikel 34 og 35 kræver en indgående prøvelse af afgørelsen fra førsteinstansen om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel.
- 39 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 43, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for en procedure for tilladelse af appel til videre prøvelse, hvor dels en appeldomstol træffer afgørelse om meddelelse af nævnte tilladelse på grundlag af den afgørelse, der er truffet af førsteinstansen, appelskriftet, den indstævntes eventuelle bemærkninger og om nødvendigt også de øvrige dokumenter i sagen, dels meddeles der tilladelse af appel til videre prøvelse, bl.a. hvis der er tvivl om den pågældende afgørelses rigtighed, hvis det ikke er muligt at vurdere denne afgørelses rigtighed uden at meddele tilladelse af appel til videre prøvelse, eller såfremt der foreligger andre vægtige grunde til at meddele tilladelse af appel til videre prøvelse.

Det andet spørgsmål

- 40 Med sit andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 43, stk. 3, i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en procedure for behandling af en appel af den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, som ikke kræver, at den indstævnte høres på forhånd, når der træffes en afgørelse, der er gunstig for vedkommende.
- 41 I medfør af artikel 43, stk. 3, i forordning nr. 44/2001, sammenholdt med 18. betragtning hertil, behandles en appel af den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel – for at en indstævnt skal kunne varetage sine interesser – i overensstemmelse med reglerne for kontradiktorisk procedure.
- 42 I den foreliggende sag, og således som det fremgår af anmodningen om præjudiciel afgørelse, skal Helsingin hovioikeus (appeldomstolen i Helsinki) i henhold til retsplejelovens kapitel 25a, § 13, såfremt den finder det nødvendigt, opfordre indstævnte til at indgive svarskrift til appelskriftet, inden den træffer afgørelse om tilladelsen af appel til videre prøvelse. Det følger heraf, at der kan træffes afgørelse om en sådan tilladelse, uden at den indstævnte gives lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger.
- 43 Det fremgår imidlertid af de sagsakter, som Domstolen råder over, at appeldomstolen i forbindelse med den første fase af den procedure, der er fastsat i retsplejelovens kapitel 25a, § 5, stk. 1, som vedrører tilladelse af appel til videre prøvelse, ikke kan træffe en afgørelse, der er bebyrdende for den indstævnte, uden at vedkommende høres. Hvis appellen for det første er iværksat til prøvelse af en afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan den omstændighed, at appeldomstolen afslår at meddele tilladelse af appel til videre prøvelse, således ikke være bebyrdende for den, der har fået medhold angående denne afgørelse, dvs. den part, til hvis fordel fuldbyrdelse tillades. Hvis

appellen for det andet er iværksat til prøvelse af en afgørelse, der afslår eksigibilitet, kan appeldomstolens afslag på at meddele tilladelse af appel til videre prøvelse heller ikke være bebyrdende for adressaten for denne afgørelse, dvs. den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse.

- 44 Følgelig, og således som generaladvokaten ligeledes har anført i punkt 76 og 82 i forslaget til afgørelse, kan appeldomstolen ikke i løbet af fasen for tilladelse af appel til videre prøvelse træffe en ugunstig eller bebyrdende afgørelse i forhold til den appelindstævnte, således at den omstændighed, at denne part ikke er blevet opfordret til at fremkomme med sine bemærkninger, ikke skader dennes ret til en kontradiktorisk procedure. Denne part opfordres desuden obligatorisk til at tilkendegive sin opfattelse i løbet af den fase, hvor der foretages en fuldstændig prøvelse af appellen, hvilket sikrer overholdelsen af det kontradiktoriske princip på det stadium, hvor appeldomstolens afgørelse kan bebyrde denne part.
- 45 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 43, stk. 3, i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for en procedure for behandling af en appel af den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, som ikke kræver, at den indstævnte høres på forhånd, når der træffes en afgørelse, der er gunstig for vedkommende.

Det tredje spørgsmål

- 46 Med sit tredje spørgsmål har den forelæggende ret rejst spørgsmål om de eventuelle konsekvenser, der følger af den omstændighed, at den, der iværksætter appel, ikke kun kan være den part, som har anmodet om fuldbyrdelse, men også den part, mod hvem fuldbyrdelse tillades.
- 47 Selv om det i denne henseende er korrekt, at der foreligger en formodning for, at præjudicielle spørgsmål, der vedrører EU-retten, er relevante, skal det fremhæves, at det følger af fast retspraksis, at begrundelsen for ordningen med præjudiciel forelæggelse ikke er, at Domstolen skal afgive responsa vedrørende generelle eller hypotetiske spørgsmål, men at der foreligger et behov med henblik på selve afgørelsen af en retstvist (dom af 10.12.2018, Wightman m.fl., C-621/18, EU:C:2018:999, præmis 28).
- 48 I den foreliggende sag har den forelæggende ret imidlertid ikke nærmere angivet de grunde, der har foranlediget dens forelæggelse af dette spørgsmål. Den har heller ikke angivet hverken forbindelsen mellem nævnte spørgsmål og hovedsagen eller grundene til, hvorfor Domstolens besvarelse er nødvendig for afgørelsen af den tvist, der verserer for den.
- 49 Det må følgelig fastslås, at det tredje spørgsmål ikke kan antages til realitetsbehandling.

Sagsomkostninger

- 50 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 43, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for en procedure for tilladelse af appel til videre prøvelse, hvor dels en appeldomstol træffer afgørelse om meddelelse af nævnte tilladelse på grundlag af den afgørelse, der er truffet af**

førsteinstansen, appelskriftet, den indstævntes eventuelle bemærkninger og om nødvendigt også de øvrige dokumenter i sagen, dels meddeles der tilladelse af appel til videre prøvelse, bl.a. hvis der er tvivl om den pågældende afgørelses rigtighed, hvis det ikke er muligt at vurdere denne afgørelses rigtighed uden at meddele tilladelse af appel til videre prøvelse, eller hvis der foreligger andre vægtige grunde til at meddele tilladelse af appel til videre prøvelse.

- 2) Artikel 43, stk. 3, i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for en procedure for behandling af en appel af den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, som ikke kræver, at den indstævnte høres på forhånd, når der træffes en afgørelse, der er gunstig for vedkommende.

Underskrifter